

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1375/2019
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Милић, адвокат из ..., против тужене Основне школе "21. октобар" у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1417/18 од 19.06.2018. године, у седници одржаној 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1417/18 од 19.06.2018. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1417/18 од 19.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1063/2016 од 10.05.2017. године, исправљеном решењем истог суда од 15.06.2017. године, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужилји на име накнаде штете због неисплаћене накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора у периоду од 18.07.2013. године до 18.07.2016. године исплати износ од 5.283,44 динара, са законском затезном каматом како је изреком утврђено и износ обрачунате законске затезне камате на појединачна месечна потраживања на начин утврђен изреком. Тужена је обавезана да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.280,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1417/18 од 19.06.2018. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда и решење о исправци.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права уз

предлог да се о ревизији одлучује као изузетној дозвољеној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилња је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужене.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени ревизијског суда, нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Наиме, разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем права и правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама Рев2 2127/2018 од 17.10.2018. године, Рев2 2024/2018 од 17.10.2018. године, Рев2 2027/2018 од 14.02.2019. године и Рев2 3234/2018 од 16.01.2019. године, у истој или сличној чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилња је тужбом поднетом 19.07.2016. године тражила да јој тужена накнади штету због неисплаћене зараде за време коришћења годишњег одмора.

Имајући у виду да вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП, одлучио као у првом и другом ставу изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење овог поступка, то је у смислу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић